

DOKOŘÁN

ÚNOR
2023
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

čas se nedá zastavit a pro všechny funguje stejně. A v životě čekají na každého z nás různé etapy, které zásadním způsobem lemuji naši existenci na této zemi. Jednu z nich v těchto dnech ukončuje a novou začíná můj dlouholetý přítel, kolega a ekonomicko-provozní náměstek našeho divadla Ing. Lubomír Spáčil, který odchází do (jak se tak říká, ale u něho to platí stoprocentně) zaslouženého důchodu.

V roce 1990 jsem převzal jako umělecký šéf tehdejšího Divadla bratří Mrštíků zodpovědnost za hlavní činnost, netušil jsem, že hned za dva roky se stanu i ředitelem tohoto divadla. Bylo těsně po revoluci, a ikdyž převládalo obecné mínění, že teď si budeme „psát zákony“ sami, existoval jasný řád a pravidla, která musela být jednoznačně dodržována. A já se v nové situaci v mnoha ohledech cítil jako sice orientovaný, ale přece jenom amatér. Navíc můj předchůdce v této funkci zrušil (aby ušetřil peníze) řadu pracovních pozic, bez kterých prostě nebylo možné instituci našeho typu provozovat. Musel jsem se všechno, co se týče především zákonů a ekonomiky, učit tzv. za pochodu. Ovšem nešlo to bez podpory člověka, který by se o tuto problematiku nestaral na plný úvazek. Jsem nesmírně vděčný své kolegyni Zdeně Nykodýmové, která tehdy u nás vedla komerční oddělení, že mi do kanceláře přivedla Luboše Spáčila s tím, že zásadním způsobem pomůže. Že je sice už pár let v invalidní penzi, ale že se doma nudí, a tak by nám na nějakou dobu mohl se svými zkušenostmi vypomocet. Ta „nějaká doba“ se protáhla na 30 let!!!

Luboš mi po celou tu dobu stál po mém boku jednou jako má pravá, jindy levá ruka a naprosto zásadním způsobem se zasloužil o to, čeho naše divadlo v tomto období dosáhlo. Pomohl mi v personální rekonstrukci, nastavil jasná ekonomická pravidla, která následně řídil a kontroloval. Nebyl jediný

problém, před kterým by utekl, a všechny úkoly plnil s absolutním přehledem. Stejně tak jako si bral práci domů, tak jsem ho mnohokrát našel v práci pozdě v noci či o víkendech. Zcela se s naším divadlem identifikoval. Na jeho práci mě vždycky bavilo to, že nikdy nepřijímal zákony či různá nařízení tupě jako jakási dogmata. Tam, kde by se jiní obávali vystoupit z řady, se on řídil normálním rozumem.

Naprosto jedinečný je však jeho podíl na stavebních a rekonstrukčních akcích našeho divadla, při nichž byl tím, kdo vše hlídal a kontroloval. Nejprve to byla v roce 1995 nutná rekonstrukce havárií postižené Činoherní scény, jejíž realizace proběhla během několika měsíců!!! (Nikdo tehdy nevěřil, že bude termín dokončení dodržen.) V roce 2004 jsme slavnostním představením muzikálu *Hair (Vlasy)* otevřeli novostavbu Hudební scény, která se připravovala už od roku 1998. Podobně jako při jiných takovýchto akcích byla našemu divadlu svěřena investiční činnost a byl to vždy Luboš, který ji řídil. Rok po zprovoznění Hudební scény k nám zavítala kontrola z NKÚ, která v zápisu o kontrole konstatovala, že šlo o příkladně vedenou stavbu. Zeptal jsem se tehdy vedoucího kontrolní skupiny, jestli jsou výsledky jejich kontrol podobné i u jiných subjektů. Odpověděl mi: „*To byste se divil! Všude toho špatného najdeme tolik, až je nám to nepřijemné, ale u vás, když jsme cokoliv potřebovali a řekli si o to panu*

Od 3. do 6. ledna mohli diváci v Stadttheater Ingolstadt navštívit inscenaci muzikálu Heidi, kterou s česko-německým obsazením nastudoval náš realizační tým v čele s režisérem Stanislavem Mošou.

Stalo se...

Vydáte-li se do našeho divadla s dětmi, neváhejte poprosit naše uvaděčky o polštářky, které malým divákům umožní lepší výhled.

Od zahajovací zkoušky dramatu Pohled z mostu už utekla spousta času a režisér Stanislav Slovák se svým týmem finišuje přípravu na premiéru.

Nejen po premiéře muzikálu Matilda se naši herci mohli radovat z krásných květin, za které děkujeme květinářství Carmen Flora.

inženýru Spáčilovi, ten vstal, sáhl do polic ve své kanceláři, vytáhl šanon, otevřel jej a doložil přesně to, oč nám právě šlo. To jsme nikde jinde nezažili.“

Po několika letech Luboš řídil další významnou stavbu, a to montážní halu se sklady v areálu našeho divadla. A znovu to dopadlo na výbornou. Do provozu byla předána v roce 2016.

Vedle všech povinností, které s jemu vlastní pečlivostí naplňoval, nevynechal jedinou premiéru svého milovaného divadla a v několika z nich vystoupil i jako herec. (Zde nutno podotknout, že aby neměl divadla málo, vedl jako režisér a šéf amatérské divadlo ve Vojkovicích!)

Za celých těch třicet let jsem Luboše nikdy nepotkal zamračeného, vždy kolem sebe šířil báječnou náladu. A nikdy se mu nestalo, že by mu jeho zdravotní stav nedovolil dokončit jakoukoliv práci. Nezapomenu, že když jsem jednou v noci (když jsme stavěli Hudební scénu) přivezl dokumenty z Ministerstva kultury k jeho kontrole a podpisu, které jsem musel následující den v Praze s komentářem odevzdat, měl Luboš den po operaci a byl na JIPCE!!! Přes telefon (čert ví, jak se k němu dostal) mi řekl, ať počkám před jeho oddělením venku. Čekám tedy, otevřou se skleněné dveře a Luboš z nich vychází jenom v anděličku a se stojanem, na němž si veze výživu odkapávající do jeho paže... Zkoukne plány, udělá pár poznámek, podepíše a poslušně se vrátí do péče lékařů...

Kdyby jen nebylo toho nemilosrdného času! Neuměl jsem si představit to, že u nás Luboš přestane pracovat. Každému bych přál takového kolegu, takového kamaráda!

Milý Luboši, za všechno Ti nekonečně děkujeme a přejeme všechno jenom dobré a taky hodně radosti z návštěv Tvého divadla!

To říkám i za všechny kolegy a dovolím si říct i diváky našeho divadla, s nimiž se všichni těšíme na shledanou v našich divadelních sálech!

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

CARent

ELIŠKA/REJČKA

Křídla 2020–2022

aneb Terapie cenami

„Za kým jdete? Za Mošou? Dobře, tak na konec chodby a doleva.“ – „Gazdík? Ano, to je složitější případ, toho máme na samotce.“ Takové a podobné příchody zažívali diváci do hlediště Činoherní scény v pátek 27. ledna při vyhlásování Cen Křídla 2020–2022. Celé divadlo se totiž na jeden večer proměnilo v Psychiatrickou léčebnu, ve které se herci ještě vzpomínají na následky covidu a několika měsíců bez divadla a potlesku.

Panoptikum herců v kostýmech z různých her také hned vzápětí zaplní jeviště při úvodní písni Lenky Bartolšicové *Lidická volá nás*. Každá postava do zpěvu a hudby nepřehledně vykřikuje své repliky a předhání se ve výstupech a strhávání pozornosti na sebe. Vítejte v blázninci!

To už ale na scénu přichází čtveřice v bílých pláštích – tedy Jiří Ressler coby primář Jan Cynický a Martin Mihál jako docent Martin Doktor (známé duo Cynický Doktor) a s nimi dvojice mladých mediků na praxi. Společně se poté snaží přijít na to, co by hercům nejvíce pomohlo. Jednoznačně se ukáže, že jejich křehké duše touží po „terapii cenami“, tedy hlavně po potlesku a uznání. Doktorů proto hercům připraví několik takových cen, i když „to ve skutečnosti ani žádné ceny nejsou – to splácala jedna z těch hereček, když jí to v hlavě zase cvaklo.“ Naráží tak na sošky okřídleného anděla, které pro letošní ročník vyrobila Radka Coufalová.

To už jsme ale mezitím na scéně svědky tání Svetlany Janotové při zkoušení role Roxany v novém nastudování *Cyрана*. Náhodně kolemjdoucí Aleny Antalové se ptá: „Ali, jak tys to tehdy vlastně dělala?“ – „Prostě tak nějak po pocitu.“ To stejné se opakuje v případě Elišky Skálové a Markéty Sedláčkové ohledně role Lízy Ďulínkové v *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*). Vše korunuje Igor Ondříček coby Cyrano, který se však u obou nastudování může ptát na radu jen sám sebe... Po větě doktorů: „Občas nám sem přivezou i dramaturga,“ přichází na jeviště Klára Latzková. Z pozice šéfredaktorky Dokořánu předává Cenu kolegia revue Dokořán herečce Ivaně Vaňkové za ztvárnění matky Diany v muzikálu *NE/NORMÁLNÍ*.

Cenu bezpečného zázemí vzápětí přebírá Markéta Sedláčková, která před pár dny oslavila významné jubileum. Jako symbolickou cenu převezme hasicí přístroj. Jak totiž prozradilo předcházející video, svým

duchapřítomným zásahem zvládla uhasit nedopalek cigarety v koši, a to i za pomoci nekonečného nošení hrnků s vodou. „*Děkuji sobě, že jsem si – i nám – zachránila divadlo.*“ To už ale za skandování: „*Standa! Standa!*“ od zfanatizovaných herců přichází na scénu Stanislav Moša, aby udělil tradiční Cenu ředitele. Podruhé v historii ceny porušuje pravidlo, že by ji měl získat někdo zvenčí, a oceňuje dlouholeté působení Ing. Lubomíra Spáčila coby ekonomického náměstka divadla. „*Chci poděkovat všem, se kterými jsem se potkal za svých třicet let ve službách tohoto domu. Do budoucna přeji – zlomte vaz.*“ Následuje křest v pořadí už sedmadvacáté Ročenky, kterou do světa vypravuje trio kmotrů, přesněji šéfové souborů Městského divadla Brno Igor Ondříček, Stanislav Slovák a Petr Gazdík.

A na závěr první poloviny nesmí chybět vzpomínkové foto všech účinkujících v hledišti spolu s diváky od inspicienta Luboše

Gobyho. Ten coby správce sociálních sítí snímek ihned postuje i na Facebook divadla a pod stupňujícím se nátlakem žádá s bičem v ruce všechny přítomné o lajky. S omluvou, že nemají Facebook, zdvihají alespoň v hledišti palce nahoru Petr Gazdík s Ivanou Vaňkovou.

Druhou půlku startuje nový díl *MdB Klubu* a v něm žhavě aktuální debata Jonáše Floriána s kandidátem na hrad Edvardem K. Živý krkavec na pohovce v Klubu se ale nezdá být úplně ideálním partákem do diskuse, když neustále prchá z obrazu. „*Vidím, že to máte rozlitané. Ovšem musím uznat, že rozhodně jste kandidát s nejostřejším profilem.*“

Svoje osobní dilema, zda být herečkou nebo fotografkou, si v další scéně před zraky všech řeší Nikol Wetterová. Monology z Čechovova *Racka* prokládá přípravou na focení a názorně tak předvádí svoji bipolární poruchu, s níž se aktuálně v Lepšebně léčí. Z dalších cen přichází na řadu Nejvýraznější

tvůrčí počin, za nějž je oceněna hudba k muzikálu *NE/NORMÁLNÍ* od skladatele Toma Kitta. „*Tento muzikál pro mě představoval od začátku velký challenge. Kittova hudba mě ale zaujala hned od prvního okamžiku,*“ přiznává muzikant Tony Marko, který cenu přebírá.

Poté už následuje kategorie Nejoblíbenější herečka a v ní premiérové vítězství Kristýny Daňhelové. „*Děkuji kolegům a režisérům za trpělivost při práci se mnou. A taky kamarádům, kteří mě v generálkovém týdnu pochválili třeba i jen za to, že vyskládám myčku. To mě drží nohama hezky na zemi.*“

Hudební intermezzo poté obstarává Jiří Mach s písní *Ty brněnské role* v narážce na ústřední hit muzikálu *Devět křížů Uherské koně*. (Ty brněnské role – nejkrásnější z rolí – ať kritik mé jméno – nikdy nezkomolí.)

Navazující další kategorií je Nejoblíbenější herec, kterou rovněž poprvé ovládá Li-

bor Matouš. „*Moc děkuji všem svým voličům za vaše hlasy,*“ připomíná aktuálně v souvislosti s prezidentskou volbou.

Při následné ‘hospitalizaci charakterního herce’ sledujeme Petra Halberstadta, který názorně dokládá známou pravdu, že dobrý herec by měl umět zahrát i telefonní seznam. „*Ještě jsem se nedostal k hlavní myšlence, ale obsazení je famózní!*“

Nejoblíbenější inscenací sezóny a vrcholem večera se poté stává vyhlášení nového nastudování muzikálu *My Fair Lady* (ze Zelňáku). „*Mám sice Křídla, ale díky báječným lidem okolo,*“ přiznává režisér Stanislav Moša.

Pak už jen všichni společně děkují písní za to, že mohou: „*...v MdB být, mít v MdB byt...*“ A návštěvní hodiny jsou u konce, Lepšebna zavírá brány.

Text: Lenka Kolegarová

**ZOO
BRNO
70** Zoo Brno
slaví 70 let
od otevření

B | R | N | O | STÁT JIŽÁRNĚ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE ZOO BRNO A STANICI ZÁJMOVÝCH ČINNOSTÍ,
PŘÍSPĚVOKOVOU ORGANIZACI

www.zoobrno.cz
Panda červená (*Ailurus fulgens*)

Martin Páček

Proces mě baví nejvíc

Martin Páček řečený Páca, docent jevištního pohybu na pražské DAMU, je jedním z neaktivnějších choreografů a pohybových spolupracovníků naší divadelní scény. Sám přiznal, že když nedávno hostoval v Českém Těšíně jako choreograf *Divé Báry* v režii Stana Slováka, zaplnil tím své poslední „bílé místo“ mezi českými oblastními divadly. I když pohybová spolupráce k inscenaci *Sám na dva šéfy* byla už jeho dvacátou (!) prací pro Městské divadlo Brno, na otázky pro Dokořán odpovídal poprvé. Pokusil jsem se ho proto představit takříkajíc vcelku, od počátku jeho taneční kariéry až po dnešek, s obzvláštním důrazem na tři jeho „vlastní“ soubory – Taneční divadlo BUFO, Veselé skoky a Lindo, hop!. Materiálu byla opravdu přeškrťel a jediné, co mi nebylo líto škrťat, byly nakonec mé vlastní otázky.

Cesta k tanci

Celý můj život – a to trvá doposud – se skládá z absolutních náhod a naprosto neplánovaných situací. Já byl na základní škole aktivní sportovec a s jakýmkoli uměleckým projevem jsem neměl nic společného. Ale v osmé třídě přišel náš matikář s tím, že konzervatoř rozesílá po základních školách letáček, že příští rok otevírá takzvanou speciálku, tedy speciální třídu lidového tance, která se vedle baletu otevírala jen výjimečně. A že hledají šikovné chlapce a dívky. Dodneška nevím, proč jsem zvedl ruku, že mě to zajímá. Když se to snažím zpětně analyzovat, napadá mě jenom, že jsem chtěl zaujmout. Já byl ve všech ohledech průměrný žák, nijak výrazný, tak jsem chtěl být alespoň jednou středem pozornosti.

Na přijímačkách byla řada šikovných mladých chlapců zocelených různými folklórními kroužky – a já, který neuměl ani polku a valčík. Ale asi jsem je zaujal nějakým osobitým projevem. Nastupoval jsem jako outsider, ale jelikož jsem byl jako sportovec soutěživý, tak jsem makal a ve třetím ročníku už jsem začal účinkovat u svého pozdějšího zaměstnavatele, což byl – dnes už neexistující – Československý státní soubor písní a tanců, zkráceně ČSSPT. To byl profesionální soubor orientovaný na folklór, toho druhu v Čechách jediný.

Nakonec jsem úspěšně dostudoval a začal jsem tanečně působit na různých pódii – tu jako Jihočech, tu jako Detvan. A folklór mě postupně chytil. Hlavně jsem záhy objevil tehdejší fenomén, Choreu Bohemicu geniálního skladatele Jaroslava Krčka a neméně geniální choreografky Aleny Skálové.

Cesta k choreografii

Já měl dlouho pocit, že můj život bude jen tanec, budu jezdit na zájezdy a užívat si života. A že jsem nakonec vystudoval choreografii na HAMU, bylo spíš tlakem vedoucí choreografky ČSSPT paní Hynkové, která měla pocit, že bych se tomu měl věnovat. Takže jsem studoval hlavně proto, abych jí udělal radost. A i když jsem začal spolupracovat se zmíněnou Choreou Bohemicou a založil pak vlast-

ní soubor BUFO, pořád jsem u toho tancoval. Ale pak jsem musel s tancem v pětatřiceti skoro ze dne na den skončit a živil jsem se hodně porůznu. A v tu chvíli mi nabídla kolegyně choreografka Jana Vašáková, která znala moji práci pro BUFO, jestli bych za ni nechtěl převzít výuku pohybu na DAMU, neboť se chystala na mateřskou.

Zase náhoda! A já – jelikož nemám moc velké sebevědomí – jsem si moc nevěřil, že bych mohl takříkajíc profesionálně učit. Ale něčím jsem se živit musel, tak jsem do toho šel. A skrze výuku na DAMU mi začali nabízet různé režisérské pohybové spolupráce, já si opět nejdřív moc nevěřil, ale nakonec mě přesvědčili. A po jisté době se začaly opakovat věty: „A proč ty vlastně nereziruješ?“ No nakonec jsem to párkrát zkusil, ale za režiséra se nepovažuji. Takže abych to shrnul – jsem tanečník z leknutí, choreograf z leknutí, pedagog z leknutí a příležitostně i režisér z leknutí.

Založení BUFA

To bylo tak – když Alena Skálová odešla z Chorey Bohemicy a vlastně mi předala její vedení, brzy se ukázalo, že nadále počítá s tím, že Choreu bude dělat hlavně její choreografie. Já to respektoval, ona byla zakladatelka, ale zase jsem si říkal, že když ten soubor vedu, chtěl bych logicky realizovat své představy. Tak jsem raději odešel, nicméně se ukázalo, že jisté části Chorey nějak konvenovaly právě ty mé představy, a přišli za mnou, že by se mnou chtěli nadále dělat. Já na to, že nemám žádný soubor, a oni – tak ten soubor založ a my ti do něho vstoupíme! A tak jsem založil BUFO neboli Budoucnost folklóru (ten název byl samozřejmě trochu ironický rejpanec). A postupně jsme začali mít jistý úspěch, jezdit na festivaly a oslovovali jsme i publikum, které jinak folklórnímu tanci neholduje. No a tak se to hromadilo a najednou slavíme třicetileté výročí.

Co je pro mě BUFO

Je pro mě důležité nejen jako taneční skupina, ale hlavně jako lidský kolektiv, sociální bublina, kde se lidi mají rádi. Vždycky jsem

ho stavěl spíš jako herecký než taneční soubor, máme tam různé generace, od osmnácti do šedesáti, což je pro taneční soubory dost netypické. Prostě kdo má ruce a nohy a chce, tomu tam něco vymyslím. Obecně se z BUFA moc neodchází, lidi tam drží hodně dlouho, takže musím doplňovat hlavně mladé.

Jak mi přibýlo postupně práce v divadlech – což si nestěžuju, ty dobře víš, že pracuju rád – tak se to s BUFEM poněkud rozvolnilo, ale zhruba jednou za dva roky uděláme celovečerní premiéru. Trochu trpím tím, že nehrajeme víc, ale je to pořád amatérský soubor, který lidi dělají vedle své práce, a pak je nás hodně – aktuálně sedmadvacet – a v podstatě všichni hrají ve všem.

Veselé skoky

Vznik Veselých skoků vycházel z toho, o čem jsem právě mluvil: trápilo mě, že BUFO začíná mít jistý úspěch, ale nehrajeme víc. Člověk chce logicky prezentovat svou práci a hrát třikrát do roka mu přijde málo. A pak to souviselo s tím, že jako pohybový spolupracovník či choreograf jsem „sluha režiséra“, musím se vejít do jeho zadání, jeho představ, jeho koncepce. Což mi nevadilo a nevadí a celkem myslím, že to i umím, ale tehdy jsem byl po třicítce, plný energie, měl jsem hodně vlastních nápadů a chtěl jsem i ty někde prezentovat.

Navíc jsem měl šikovné studenty na konzervatoři i na DAMU a zároveň se mnou na DAMU učila zmíněná Jana Vašáková. Ta trochu pofňukávala, že mi závidí BUFO jako prostor, kde se můžu realizovat. A tak jsme si řekli, že něco zkusíme založit spolu.

Pár těch šikovných studentů jsme oslovili a řekli, že máme chuť něco zkusit. Že se prostě jednou za čtrnáct dní na celý víkend sejdeme, budeme blbnout a uvidíme, co z toho vzejde. A opravdu jsme blbli, někdy dost šíleně, a po jisté době jsme zjistili, že jsme vydrželi a že z toho něco vzniká. Tak jsme začali přemýšlet o spojujícím příběhu, přizvali do týmu muže Jany Vašákové, herce a režiséra Mirka Hanuše, a vznikla z toho inscenace *Na hlavu!*, kterou jsme díky Jakubu Špalkovi hráli v Divadle v Celetné.

Takže Veselé skoky vznikly z přetlaku a v de facto amatérských podmínkách. Ovšem k mému velkému překvapení to začalo fungovat a i na základě diváckých reakcí jsem měl pocit, že jsme s tímhle „pohybovým divadlem činoherních herců“ vytvořili něco opravdu originálního. Profesionální tanečník – ať se na mě prosím nezlobí – je většinou už od dětství držen v jistém typu manýry, z které je pro něj hodně obtížné vystoupit, když po něm chceš přirozený, zevnitř motivovaný pohyb. Herci jsou toho většinou schopnější a pokud jsou pohybově vybavení, může se dojít k zajímavým věcem.

Lindo, hop!

Po sedmi letech a dalších dvou inscenacích jsem z Veselých skoků odešel, protože jsem měl pocit, že už jim nedokážu nic dát. Ten soubor chvíli fungoval i beze mě, ale pak – dle mého očekávatelně – se postupně rozplynul. Ale po pár letech se dvěma členkám Veselých skoků, Luce Pernetové a Henriette Hornáčkové, po tom kolektivu zastesklo a pozvaly mě na schůzku.

Já na ni šel s tím, že hned řeknu, že nic obnovovat nebudu, a rozejdeme se. Ale ony přišly s tím, že mají partu muzikantů, kteří hrají můj milovaný jazz 20. let, a že by s nimi chtěly udělat pohybové představení s živou kapelou. Což mě zaujalo, stejně jako možnost, že by to byla spíš pohybová klauniáda v arénovém prostoru taneční kavárny, ne klasické kukátko jeviště. A když se řekne starý jazz, nemá groteska a cirkusová klauniáda, tak neumím říct ne. Původně jsem měl být jen něco jako supervizor, ale nakonec jsem se stal u inscenace, která se jmenuje *Pingls* – a diváci MdB ji mohli vidět na loňském festivalu Dokofán – scenáristou, choreografem a ve finále i režisérem.

Výuka na DAMU

Je logické, že na DAMU – a na JAMU tomu nebude jinak – učí pohyb lidi s taneční minulostí. Ale první věc, kterou si musíš uvědomit, je to, že způsob práce i cíle, které chceš dosáhnout, jsou u herců úplně jiné než u tanečníků. Tanečníci jsou zvyklí na dril,

na neustálé posilování a protahování těla. Student herectví na to nejenže zvyklý není, často musí vůbec poznat své tělo a zjistit, jak mu funguje, což má tanečník v jeho věku už dávno za sebou. Musí zjistit, co má dělat, aby ho tělo poslouchalo a bylo takřikajíc jeho partnerem, jeho výrobním nástrojem, aby vycvičil jeho pohybovou paměť.

Má hlavní ambice tudíž je, aby se svým tělem mohl na jevišti pracovat absolutně svobodně, nezávisle na žánru či typu stylizace. Ne u každého se to povede, ale zodpovědně mohu říct, že u žádného ze svých studentů se nestydím přiznat, že jsem jej učil.

Ranní tréninky

Vždycky na začátku studentům řeknu, že jejich volný čas je jejich volný čas, do toho jim mluvit nebudu, ale v osm ráno musí být na sále připraveni na tvrdou dřinu. A když někde dlouho do noci sedí a společensky žijí, je to jejich věc, ale pak by měli být hrdí na to, že jsou schopni i tak na tu osmou přijít a takzvaně to vypočítat. Je to kruté a drsné, protože moje tréninky jsou v hodně vysokém tempu, náročné a bez pauzy. A když to poprvé absolvují po večírku, pochopí, že to není cesta, protože je jim třeba i dost špatně. A pak je musíš přesvědčit vlastní energií – což je slovo v divadle dost nadužívané, ale v tomhle případě lepší neznám. Samozřejmě že čím jsem starší, tím je těžší předstírat, že jsem člověk plný energie, ale zatím se mi to pořád myslím daří. A myslím, že je pro studenty cenné vidět obtloustlého plešatého člověka, který na první ani druhý pohled rozhodně nevypadá jako pedagog tance, ale pak dokáže se svým tělem něco, co oni, krásní a hubení, nezvládnou. Ono jim to začne být trapné a hecnou se, že by chtěli taky. Což mi vlastně přijde jako funkční metoda.

Jinak výuka pohybu má tu výhodu, že na rozdíl od samotného herectví jsou v něm celkem viditelné pokroky, které přichází relativně rychle. O svém herectví můžeš pochybovat až do konce školy, ale to, že se po pár týdnech najednou předkloníš až k zemi, je hmatatelné.

Jak vyjít s různými režiséry

Základ všeho je empatie. A hned potom absolutní loajalita a potlačení vlastních ambicí. Občas mám pocit, že já bych tu věc chtěl vést jinudy, ale hned si musíš uvědomit, že ty tam nejsi ten hlavní.

Nejnáročnější je, když s někým děláš poprvé. Jedna věc je, jaká slova se říkají v kavárně při první domluvě, a druhá věc je, co se reálně děje na zkoušce. U první spolupráce se proto snažím vnutit režisérovi i na zkoušce, na kterých nejsem potřeba – abych viděl, jak komunikuje s herci, co říká mně a co říká jim, jak ty zkoušky organizuje apod.

A ještě jedna zásadní věc – ať dělám na čemkoli, ať přijdu na dvě zkoušky, nebo na dvacet, tak tu věc vezmu za svou a dělám všechno pro to, aby dopadla co nejlíp. Můžu mít pochybnosti, třeba o titulu nebo třeba i o režisérovi, ale nedám to najevo a dělám všechno pro to, abychom se dobře potkali.

Zapomínání vlastních choreografií

Hercům i tanečníkům vždycky říkám – hned si ty choreografie zapište nebo natočte, já si je už za hodinu nebudu pamatovat! Na jednu stranu je to hrozná výhoda, že člověk nemá hlavu jako meloun a tím zapomínáním si ji přirozeně čistím. Ale je to i nevýhoda: já dělával pětkrát *Na skle malované*, z toho dvakrát jsem to režíroval, a i když to nebylo pět úplně jiných choreografií, tak moc podobností tam nebylo. Ale mě baví vycházet z konkrétních herců, jejich možností a jejich aktuální nálady a tvořivosti na zkoušce. Kdybych měl být upřímný (což asi chceš), tak je to pro mě spíš výhoda. Mě by hrozně nebavilo dva měsíce učit lidi kroky, které jsem vymyslel před pěti lety pro někoho jiného.

Nerad chodím na premiéry, a to ani ne proto, že jako introvert nerad chodím na děkovačku, ale hlavně proto, že je mi líto, že skončil ten proces. Ten mě na tom baví nejvíc. Proto zůstávám pořád na DAMU, protože škola je právě permanentní proces, generace se mění a nutí to člověka být neustále ve střehu.

Text: Jan Šotkovský

Premiéra 17. prosince a Silvestr na Činoherní scéně

Richard Bean

SÁM NA DVA ŠÉFY

podle hry Carla Goldoniho Sluha dvou pánů
režie Stanislav Slovák

Silvestrovské party se již tradičně zúčastnili ředitelé obou pořádajících organizací – Jiří Morávek ze SNIP & CO a Stanislav Moša

Alan Novotný byl pečlivě připraven díky Janě Páleníkové

25.-30. března na Hudební scéně

JANE EYROVÁ

Nenechte si ujít poslední reprízy v této sezóně

Lucie H.: Dnes jsme měly s mámou to potěšení vidět tohle představení, bylo plné nádherné hudby, úžasných pěveckých výkonů, humoru, lásky i trochu mrazivých scén. Opravdu nezapomenutelný zážitek, moc Vám děkujeme.

Hana M.: Nádherný romantický příběh, v krásném provedení MdB... Řadím ho do řady všech zpracování na 1. místo.

Lenka K.: Byli jsme včera s mamkou a manželem a opravdu zážitek, už dlouho nás něco takhle nenadchlo. Tohle se mooc povedlo.

Petr H.: MdB produkuje fantastická představení s maximálním nasazením všech účinkujících, včetně hudebního doprovodu. Představení *Jane Eyrová* je dokonalé po všech stránkách. Všem vřele doporučuji.

Pozvánka

Je třeba vidět Sekala

V únoru k nám zavítají kolegové z pražského Divadla na Vinohradech, kteří pro vás odehrají představení *Je třeba zabít Sekala*. Jiří Křížan tento text původně napsal jako filmový scénář, podle něhož vznikl slavný český film. Námět je to ale klasicky divadelní, jak potvrzuje úspěšné jevištní zpracování, které je dílem Martina Františáka.

V syrovém českém westernu se ukrývají zásadní otázky týkající se povahy dobra a zla. Kdo a co přežije? Komu lze věřit? A existuje cesta ven ze začarovaného kruhu násilí? Odpovědi vám poskytnou mimo jiné Tomáš Dastlík v roli Jury Barana, Daniel Bambas coby Páter Flora a Marek Holý jako onen nenáviděný Sekal, kvůli jehož chování se celá vesnice usnese: Je třeba zabít Sekala. Ale kdo to má udělat? **To zjistíte 21. února na Hudební scéně.**

Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador:

MEDICUS muzikál podle bestselleru RANHOJIČ Noaha Gordona

Doslova léčivé účinky na vaši mysl i duši bude mít čas strávený s Robem Colem na jeho dobrodružné pouti za poznáním. Na konci své napínavé cesty získá nejen vysněné lékařské znalosti díky moudrému Avicennovi, ale i životní oporu díky lásce k dívce Mary. To vše za doprovodu dechberoucí hudby, o které sám autor knižní předlohy prohlásil: „Slyším svou knihu!“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: L. Matouš nebo R. Pekárek, K. Daňhelová nebo E. Mertová, S. Slovák nebo J. Uličník, L. Kolář nebo I. Ondříček, A. Slanina nebo D. Vítězek a další.

Daniel Große Boymann, Thomas Kahry:

VRABČÁK A ANDĚL Edith a Marlene

Úchvatné komorní drama zobrazující životní zvraty a peripetie dvou světově proslulých zpěvaček – Edith Piaf a Marlene Dietrich – je protkáno těmi nejslavnějšími písněmi z repertoáru obou umělkyně. Ty jsou sice rozdílné, jak jenom dvě ženy mohou být, ale i přesto, nebo možná právě proto, najdou společný rytmus, společná témata, a dokonce i společnou lásku.

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: H. Holišová nebo M. Sedláčková, K. Mikulová nebo I. Vaňková, E. Skálová nebo A. Zelová, A. Novotný, R. Jícha a další.

Edmond Rostand:

CYRANO Z BERGERACU romantická báseň

Pozoruhodná hra s prolínajícími se hrdinskými, romantickými, komickými a historickými rovinnami je bezesporu působivou podívanou, jež nabízí naprosto mimořádné herecké příležitosti, které jsou do posledního účinkujícího na jevišti zcela využity. Využijte také vy možnosti přenést se společně s námi do časů, v nichž hraje prim čest, galantnost a rytířkost.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: I. Ondříček, S. Janotová, K. Pekar, M. Isteník, V. Skála, O. Smysl, J. Mach, E. Jedličková, S. Slovák, J. Mazák a další.

Jule Styne, Bob Merrill, Peter Stone:

SUGAR! (Někdo to rád horké) muzikálová komedie

O výtečnou legraci se postará vaše oblíbená stálice *Sugar!*. Této půvabné zpěvačce a hráčce na ukulele budou zdárně sekundovat i další dvě okouzující „dámy“ – tedy ve skutečnosti dva chudí muzikanti skrývající se v bezpečném úkrytu ženských šatů před mafianskými gangy. Je potom jasné, že je tu zaděláno na bláznivé dobrodružství plné úsměvných okamžiků!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: B. Remišová, P. Štěpán, M. Němec nebo A. Slanina, L. Janíková nebo P. Vítázková, M. Isteník nebo J. Uličník, J. Apolenář nebo J. Mazák a další.

PROGRAM ÚNOR

PROGRAM BŘEZEN

ČIHOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČIHOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČT	2.2. 19.00	Sám na dva šéfy	A4
PÁ	3.2. 19.00	Sám na dva šéfy	C5
SO	4.2. 19.00	První rande	M2023
NE	5.2. 18.00	První rande	
PÁ	10.2. 14.00	Pohled z mostu	
PÁ	10.2. 19.00	Pohled z mostu	E5
SO	11.2. 19.00	Pohled z mostu	P
NE	12.2. 19.00	Pohled z mostu	
PO	13.2. 19.00	Pohled z mostu	A1
ÚT	14.2. 18.00	Anna Karenina	
ST	15.2. 18.00	Anna Karenina	
ČT	16.2. 19.00	Pohled z mostu	C4
PÁ	17.2. 19.00	Pohled z mostu	AB5
SO	18.2. 18.00	Splašené nůžky	
NE	19.2. 18.00	Splašené nůžky	
PO	20.2. 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ÚT	21.2. 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ST	22.2. 19.00	Vrabčák a anděl	
ČT	23.2. 18.00	NE/NORMÁLNÍ	
PÁ	24.2. 19.00	Ti druzí	C5
SO	25.2. 19.00	Ti druzí	AB6
NE	26.2. 18.00	Bella Figura	
PO	27.2. 19.00	Cyrano z Bergeracu	
ÚT	28.2. 19.00	Pohled z mostu	C2

ST	1.2. 19.00	Matilda	A3/AB3
ČT	2.2. 16.00	Matilda	
PÁ	3.2. 19.00	Matilda	A5/AB5
SO	4.2. 14.00	Matilda	
SO	4.2. 19.00	Matilda	A6/AB6
NE	5.2. 14.00	Matilda	
NE	5.2. 18.00	Matilda	
PO	6.2. 18.00	Matilda	
ÚT	7.2. 18.00	Matilda	
ST	8.2. 18.00	Matilda	
ČT	9.2. 16.00	Matilda	
PÁ	10.2. 16.00	Matilda	
SO	11.2. 14.00	Matilda	
SO	11.2. 18.00	Matilda	
NE	12.2. 14.00	Matilda	
ÚT	14.2. 18.00	Medicus	
ST	15.2. 19.00	Medicus	
ČT	16.2. 18.00	Medicus	
PÁ	17.2. 19.00	Medicus	
SO	18.2. 18.00	Medicus	
NE	19.2. 18.00	Medicus	
ÚT	21.2. 19.00	Je třeba zabít Sekala	
ST	22.2. 19.00	Lakomec	
ČT	23.2. 19.00	Lakomec, náhrada za 1. 7. 2022	
SO	25.2. 19.00	Devět křížů	
NE	26.2. 14.00	Devět křížů	
NE	26.2. 18.00	Devět křížů	
PO	27.2. 19.00	Devět křížů	
ÚT	28.2. 18.00	Devět křížů	

ST	1.3. 18.00	Pohled z mostu	SP
ČT	2.3. 19.00	Ti druzí	
PÁ	3.3. 19.00	Ti druzí	E5
SO	4.3. 18.00	Pro nic za nic	
NE	5.3. 19.00	Sám na dva šéfy	D
PO	6.3. 19.00	Sám na dva šéfy	AB1
ÚT	7.3. 19.00	Hrabal a muž u okna	
ST	8.3. 19.00	Ti druzí	AB3
ČT	9.3. 18.00	Ti druzí	
PÁ	10.3. 18.00	Sám na dva šéfy	
SO	11.3. 19.00	Ti druzí	A6
NE	12.3. 19.00	Ti druzí	E7
PO	13.3. 19.00	Osmyčky	
ÚT	14.3. 19.00	Sám na dva šéfy	E2
ST	15.3. 19.00	Zdenek Merta u klavíru	
speciální host: Leona Machálková			
ČT	16.3. 19.00	Pohled z mostu	AB4
PÁ	17.3. 19.00	Světáci	
SO	18.3. 18.00	Světáci	
NE	19.3. 18.00	Světáci	
PO	20.3. 19.00	Sám na dva šéfy	A1
ÚT	21.3. 19.00	Sám na dva šéfy	AB2
ČT	23.3. 19.00	Ti druzí	C4
PÁ	24.3. 19.00	Pohled z mostu	A5
SO	25.3. 19.00	Pohled z mostu	AB6
NE	26.3. 19.00	Pohled z mostu	D
PÁ	31.3. 14.00	Hvězda v pasti	
PÁ	31.3. 19.00	Hvězda v pasti	AB5

ST	1.3. 19.00	Devět křížů	
ČT	2.3. 18.00	Devět křížů	
PÁ	3.3. 19.00	Devět křížů	
SO	4.3. 14.00	Devět křížů	
SO	4.3. 18.00	Devět křížů	
NE	5.3. 14.00	Devět křížů	
NE	5.3. 18.00	Devět křížů	
ÚT	7.3. 19.00	VIVA "LALALA" REPUBLIKA	
ST	8.3. 19.00	VIVA "LALALA" REPUBLIKA	
ČT	9.3. 18.00	VIVA "LALALA" REPUBLIKA	
SO	11.3. 18.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
NE	12.3. 14.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
NE	12.3. 18.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
PO	13.3. 19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
ST	15.3. 19.00	Lakomec	
PÁ	17.3. 19.00	Pretty Woman	
SO	18.3. 19.00	Pretty Woman	
NE	19.3. 14.00	Pretty Woman	
NE	19.3. 18.00	Pretty Woman	
PO	20.3. 18.00	Pretty Woman	PPP/P18
ÚT	21.3. 18.00	Pretty Woman	PP1/PP2
SO	25.3. 19.00	Jane Eyrová	
NE	26.3. 18.00	Jane Eyrová	
PO	27.3. 19.00	Jane Eyrová	A2023/M2023
ÚT	28.3. 19.00	Jane Eyrová	R2023/X2023
ST	29.3. 19.00	Jane Eyrová	T2023/Z2023
ČT	30.3. 19.00	Jane Eyrová	V2023

Pohled z mostu

■ Premiéra ■ Hostování

■ Veřejná generálka

Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta:

VIVA "LALALA" REPUBLIKA hity českých dějin

Ve třech exkluzivních reprízách se na Hudební scéně vrací unikátní projekt připomínající mezníky naší historie. Konec první světové války, Karel Hašler, trampové, Osvobozené divadlo, filmy první republiky, budování socialismu, Semafor, Olympic, rok 1968, Anticharta i současnost – to je jen pár milníků, které koncert v nových aranžích hudebně mapuje.

Režie: Igor Ondříček

Dirigent: Dan Kalousek

Moderují: Eliška Skálová a Vojtěch Blahuta

Účinkují: sólisté a orchestr Městského divadla Brno

Pam Valentine:

TI DRUZÍ magická komedie o životě po životě

Až nadpozemsky vlídná a laskavá duchařská komedie na jedné straně ukazuje nejrůznější vtipné i smutné momenty ze soužití živých a neživých obyvatel jednoho domu, hlavně ale předává poselství, že budeme-li k sobě milí a zdvořilí, bude svět v pořádku. Příběh je zkrátka plný optimismu, úcty, naděje a humoru – což jsou ty správné ingredience pro krásný zážitek.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: P. Halberstadt, A. Antalová, S. Janotová, O. Halámek, E. Kubálková, T. Sagner a J. Gazdíková.

Bernhard Setzwein:

HRABAL A MUŽ U OKNA černá komedie

Hra vychází z na první pohled paradoxní, přesto však trefné úvahy: Kdo může vědět více o zakázaném spisovateli než jeho fízl, který má za úkol sledovat každý Hrabalův krok? Náš muž u okna svému poslání propadne natolik, že si ani nevšimne, že je objekt jeho zájmu dávno mrtvý. Nejen jejich závěrečné shledání tak poskytuje nebývale chytře vystavěnou zábavu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: J. Mazák, R. Coufalová a V. Skála.

Paul Gordon, John Caird:

JANE EYROVÁ muzikál podle proslulého románu

Na konci března se s neohroženou Jane přesunete na anglická blata a vřesoviště, v nichž navzdory ponuré atmosféře mladá guvernánka nakonec najde zářnou budoucnost vedle milovaného Edwarda Rochestera. Vydejte se s nimi za zvuků impozantní muziky na cestu plnou strastí, ale také lásky a především oduštění, díky němuž se oba dočkají zaslouženého štěstí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: K. Daňhelová nebo D. Křížová, L. Janota nebo L. Vlček, A. Antalová nebo J. Musilová a další.

Jubileum

Vít Závodský

Osobnost brněnského kulturního života, teatrolog, pedagog, divadelní a literární kritik a publicista Vít Závodský navštěvuje téměř všechny kulturní akce v Brně a píše o nich do novin a časopisů, ale spolupracuje i s rozhlasem a televizí. Narodil se v Třebíči, vystudoval češtinu, ruštinu a divadelní vědu na Filozofické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Brně, dnešní Masarykově univerzitě, v roce 1973 obhájil titul PhDr., v letech 1974–1976 absolvoval postgraduální studium na téže fakultě. V únoru 2015 obdržel PhDr. Vít Závodský Cenu města Brna za literární a publikační činnost, propagaci Jihomoravského kraje, propagaci amatérského divadla a divadelní činnost. **V sobotu 11. února oslaví 80. narozeniny a neboť stále patří mezi pravidelné spolupracovníky a návštěvníky našeho divadla, přejeme mu vše nejlepší!**

Realizační tým Matildy

Petr Gazdík

Režisér a překladatel Matildy

Co tě baví na příběhu Matildy?

Je to úžasně jemný, moudrý, vtipný, ale i drsný příběh dívky, která svojí brilantní inteligencí a neuvěřitelnou vnitřní silou dokáže svět kolem sebe změnit k lepšímu. Nesmíří se s hrubostí svého okolí a rozhodne se jí čelit, neskloní se před hloupými „autoritami“, nenechá se semlít nepříznivými okolnostmi. Je to příběh opravdové hrdinky. Příběh, který naše společnost, každý jeden člověk, potřebuje jako koza drbání.

Překvapila tě v něčem práce s tolika dětskými herci?

Myslím, že vlastně ne, sám jsem byl dětský herec a ještě si na to pamatuji. Neskutečně

je ale jejich nadšení, často si kladu otázku, kde a kdy se u nás dospělých vytrácí? Člověk by si mnohokrát řekl, že už musí být všichni unaveni, ale když skončím zkoušku o chvíli dřív, dostanu skoro vynadáno, protože „...přece máme ještě zkoušet...!“. A už jsem pro jeviště připravoval hodně dětí. Ať už to bylo *Pískání po větru*, muzikál *BIG* a podobně, ale tentokrát je to přece jen něco jiného. Ta titulní role je rozsahem něco takového jako v muzikálu *Jekyll a Hyde*. Matildu alternují tři holčičky. Každé z nich musím vysvětlit úplně od začátku způsob uvažování. Mám dvě možnosti. Buď je to můžu naučit jako cvičené opičky formou – teď běž dopře-

du, tady se zastav a běž zpátky a podobně. Ale to tahle role podle mě vůbec neumožňuje. Holčička, která představuje Matildu, musí sama herecky myslet. A to je hodně náročný úkol i pro dospělé herce, kteří mají problém se schopností transformace myšlení, o což já se s dětmi snažím. Každá z nich je pochopitelně jiná... Myslím, že pro všechny zúčastněné je práce s dětmi inspirující a nabíječší. Když už to ti malí jednou umí, nespoutají se, znají texty všech postav, jsou naprosto autentičtí, nepřemýšlejí „za roh“ a chápou dokonale situace, ve kterých se ocitají.

Dan Kalousek

Dirigent, autor hudebního nastudování a sbormistr

Které z mnoha témat, o nichž Matildin příběh vypráví, tě nejvíce oslovuje?

Oslovují mě různá témata, nicméně bych rád vyzdvihnul téma výchovy dětí v rámci systému školství. Ředitelka Trunchbullová je pochopitelně velkou nadsázkou, nicméně se obávám, že se téměř každý z nás v rámci svého vzdělávání setkal s nějakou „Trunchbullovou“, tedy s učitelkou, která se snaží (pod záminkou nutnosti disciplíny) vytvořit z dětí „nepřemýšlejší stádo“, které jen slepě naplňuje pravidla. V tomto spatřuji obrovské nebezpečí a jsem přesvědčen, že tento způsob výchovy za minulého režimu je do značné míry příčinou řady společenských problémů dneška. Mám na mysli (především u starší generace) neochotu převzít zodpovědnost sám za sebe a z toho vyplývající příklon k „mesiášům“, kteří populisticky slibují vyřešení problémů jednotlivců. Kam až se dá dostat od tématu rodného muzikálu...

Ema Mikešková

Dirigentka a autorka hudebního nastudování

Co je na této práci specifické?

Kromě zmíněného obsazení dětských rolí velmi úzká provázanost akcí na jevišti s hudební složkou. Nejprizmatnější jsou v tomto ohledu asi části Matildina vyprávění příběhů, které je v podstatě melodramem, kdy

společně s novými hudebními motivy a jejich atmosférou přichází vnitřní svět Matildy tvořící svůj děj, o kterém hned vzápětí vypráví.

Je práce s dětskými herci jiná než s dospělými? V čem?

V něčem snad malinko jiná a v něčem úplně stejná. Děti potřebují trochu více času, aby si věci tak říkajíc „usadily“, ale jakmile se tak stane, jsou naprosto spolehlivé. Někdy je potřeba hledat dětskou řeč, pomocí které vysvětlí, co člověk chce. Na druhou stranu nás odzbrojují tím, že jsou mnohem pohotovější a rozhodně bezprostřednější. Zkrátka je s nimi krásná práce a je to velká radost.

Carli Rebecca Jefferson

Choreografka

Co tě napadlo, když ses dozvěděla, že se budeš na naší inscenaci podílet?

Od naší poslední společné práce na muzikálu *BIG* v roce 2018 uběhlo hodně času, hodně se toho změnilo, protože svět zasáhla globální pandemie, spousta ztrát a další šílenosti, jako je brexit, který se snesl na Velkou Británii, ztráta občanství EU byla smutnou ranou. Jako samostatně výdělečně činnou umělkyni mě to těžce zasáhlo, ztráta možnosti svobodně pracovat měla dopad na sebevědomí, pocit identity a hodnoty umělce. Pozvání od Petra Gazdíka k choreografii tohoto velkolepého muzikálu a ke spolupráci s tvůrčím týmem snů, ke kterému cítím takovou náklonnost, bylo jedním ze světél na konci tunelu.

Vidíš nějaké rozdíly mezi českými a britskými dětmi?

Procestovala jsem mnoho zemí, setkala jsem se s mnoha dětmi různých kultur a čím více jich potkávám, tím méně jsem nakloněna identifikovat jejich rozdíly. Samozřejmě že české a britské děti byly vychovávány v rodinách s odlišnou historií, tradicemi a kulturou, ale ve všech dětských srdcích, která ještě nebyla pošramocena životními zkušenostmi, je neodmyslitelná naděje a vášeň. Mladí revolucionáři, s nimiž na tomto projektu pracuji, mě naplňují radostí a nadše-

ním, chytají se obouř (dokonce i zuby) všech příležitostí učit se novým stylům a v mých očích opravdu vynikají, jako jednotlivci i jako krásný tým. Dokonce i v těch chvílích, kdy zdánlivě nedokážou zavřít pusy (vedlejší produkt takové fyzické exhibice) a já nemám klid na své myšlenky, nemohu si pomoci a musím se jim smát a cítím ke každému z nich velkou lásku.

Eliška Lupačová Ondráčková

Kostýmní výtvarnice

Co je na této práci specifického?

Tento projekt je jedinečný hlavně v tom, že je zde opravdu velká spousta dětských interpretů. Práce s dětmi je vždy velmi specifická... je také inspirativní, protože jsou neustále plné energie, všechno je zajímavé a naplno si užívají každý okamžik. A to jim závidím.

Které z mnoha témat příběhu Matildy tě oslovuje nejvíce?

Všechny knihy Roalda Dahla (a *Matilda* není výjimkou) jsou o dětských hrdínech, kteří se snaží vyrovnat s někdy až krutým světem dospělých. Matilda se musí vypořádat

s mocí a manipulací, je plná odhodlání tento boj vyhrát. Toto téma mě v jejím příběhu nejvíce oslovuje. Je to téma stále aktuální, myslím si, že spouště dospělých by prospělo podívat se na svět dětskýma očima.

Petr Hloušek

Scénograf

V jaké podobě ses poprvé setkal s *Matildou*? Byla to kniha, film, muzikál, náš projekt?

S celou *Matildou* jsem se setkal v Divadle prince Edwarda v Londýně v roce 2017. Ledacos jsem do té doby slyšel, v Reykjavíku jsem dokonce viděl i jejich verzi scény, ale londýnský muzikál byl první. A umanut jsem si, že až do naší premiéry se nepodívám ani na jednu filmovou verzi. Na podzim roku 2022 jsem *Matildu* s původní scénou pomáhal připravovat v norském Oslu. Hledal jsem nějaké detaily, které jsem ke scéně a projekcím potřeboval, a začel se tak i do knížky – měli tam vedle scénářů i původní paperbackové vydání z 80. let. Knížka tedy byla až druhá v pořadí.

Co je na této práci specifické?

Je to jeden z těch muzikálů, který jsme si vysnili a bereme ho osobně.

Klára Latzková

Dramaturgyně

V jaké podobě ses poprvé setkala s *Matildou*? Byla to kniha, film, muzikál, náš projekt?

Matildu jsem objevila až prostřednictvím její filmové podoby z roku 1996, na kterou jsem se dívala se svými dětmi. Následovalo setkání s muzikálem v Londýně, které bylo velmi intenzivní a nezapomenutelné. Cestou z divadla nám s kolegyní Aničkou tekly slzy dojetí. Nešlo o dojetí nad krásným příběhem, ale dojetí nad dokonalostí divadelního zpracování, které diváka naprosto vtáhne do Matildina světa a nenechá ho vydechnout.

Je práce s dětskými herci jiná než s dospělými? V čem?

Pro moji profesi se práce s dětským hercem

nijak výrazně neliší, protože každý herec je osobnost a když už s ním jako dramaturgyně něco řeším, tak ke každému přistupuji jinak. Dovolím si ale odpovědět z pozice matky. Jsem šťastná, že se syn Tobiáš může na tomto projektu podílet. Vedle nových přátelství a radosti z divadla ho to totiž učí především velké zodpovědnosti vůči společné práci.

Anna Marie Formánková

Asistentka režie

Co tě napadlo, když ses dozvěděla, že se budeš na naší inscenaci podílet?

Napadla mě spousta věcí. Od těch praktických po ty silně emocionální. Dodnes si pamatuji ten pocit, když jsem před mnoha lety viděla *Matildu* v Londýně. A jeden z těch pocitů byl, že tohle přece nikdy nemůžeme u nás dělat. A najednou je to realita a já mohu být součástí něčeho tak úžasného. A jedním z pocitů také byl obrovský vděk, že mohu být já právě u *Matildy* a že máme ten nejlepší tým, který to prostě dá, a bude to skvělé.

Je práce s dětskými herci jiná než s dospělými? V čem?

Ze své pozice mohu mluvit spíše o těch praktických věcech. Ale ta dětská radost, nadšení, odhodlání, zapálenost je neuvěřitelná. Pro většinu dětí je to první taková zkušenost a pro mnoho z nich jde o splněný sen. A to je samozřejmě vidět i na jejich výkonech. Věřím, že pro spoustu z nich má *Matilda* opravdu životní význam a může jim pomoci v jejich dalším směřování.

Milan Němec

Asistent režie a představitel ředitelky Trunchbullové

V jaké podobě ses poprvé setkal s *Matildou*?

Vzpomínám si na okamžik, kdy jsem, asi před dvaceti lety, v pozdních nočních hodinách náhodně přepnul televizi, kde běžel film o nějaké holčičce s nadpřirozenými schopnostmi, která navštěvuje školu, které velí šilená ředitelka. Už jsem se od filmu neodtrhnul, kromě jiného jsem byl fascino-

ván výkonem herečky hrající Trunchbullovou. Vida, a teď budu v téhle škole velet JÁÁÁÁ!!!!

Petra Šimberová

Asistentka choreografie a představitelka Akrobatky Co tě napadlo, když ses dozvěděla, že se budeš na naší inscenaci podílet?

No, malé tušení jsem měla, bylo to díky přípravným kurzům pro děti, na kterých jsem mohla vést lekce tance, které se konaly ještě před oficiálním začátkem zkoušení *Matildy*. Když mi Petr Gazdík v létě zavolaal, jestli bych nechtěla vzít místo asistentky u choreografky Carli R. Jefferson, tak mě trochu polilo horko a pomyslela jsem si: „*Fuuu, tak to je ale příležitost, která se neodmítá,*“ protože Carli je jedním slovem BOŽÍ a je moje velká inspirace! „*Ale zvládnou to? Tak snad! Hlavně – nezklamati! A být tu pro ni a pro všechny.*“

Které z mnoha témat, o nichž Matildin příběh vypráví, tě nejvíce oslovuje?

Závěr, kdy se Matilda a slečna Honeyová konečně najdou. Je to štěstí, někdo se totiž nenajde celý život.

Michal Matěj

Asistent choreografie a představitel Rudolpha

Které z mnoha témat, o nichž Matildin příběh vypráví, tě nejvíce oslovuje?

Mne nejvíce oslovuje její touha po vzdělání a souboj s ignorantstvím a nenávisť. Na příběhu Matildy je krásně vysvětleno, že vzdělání nerovná se škola. Škola je instituce, jež má vzdělání poskytovat, ale není jeho zárukou. Taky ukazuje, že dobré vzdělání – jako proces – není samozřejmostí a že je nutné spojení s osobní aktivitou toho, kdo se má vzdělávat, a že špatné podmínky mohou takovouto snahu podstatně narušit. Vlastně se dá říct, že Matildin příběh se mnou rezonuje opravdu hodně. Celý narativ je bravurně napsaný a dobrá hudba to jen podtrhuje. A dobré je, že je to vše okořeněno správnou dávkou humoru, který mi třeba ve filmu dost chyběl. Teď už stačí to jen nepokazit!

A portrait of Jan Valeš, a man with short brown hair and a beard, smiling and looking towards the camera. He is wearing a dark t-shirt. The background is dark and out of focus.

Jan Valeš

Z velkého divadla jsem měl obavu

Pokud jste měli to štěstí a viděli jste už naši prosincovou komedii *Sám na dva šéfy*, pak jste si mohli vychutnat přímo impozantní herecký výkon Jana Valeše, který se v tak mladém věku dokázal převtělit do šestaosmdesátiletého starce. A že to není nic jednoduchého, to je jasné každému, kdo ho v této roli již viděl. I o této úloze jsme si povídali v našem seznamujícím rozhovoru. Ale začali jsme jako vždy u všech ostatních.

Jak se stalo, že se Jan Valeš začal věnovat právě divadlu?

Já jsem se k divadlu dostal docela pozdě. Až na gymnáziu. Odmala jsem se ale vždycky různě předváděl, dělal blbinky a rodiče mi říkali, že jsem komediant, ale teprve na gymnáziu jsem se tomu začal věnovat trochu více. Za mé tříleté působení v dramaťáku jsem si zkusil nejen herectví, ale byla to také první pěvecká výzva, protože shodou okolností jsme jako první inscenaci nastudovali zpěvohru z Podkrkonoší, ve které figurovala i cimbálová muzika. Po skončení gymnázia jsem nešel hned na herectví, ale na Masarykovu univerzitu na žurnalistiku. Spíše než rodiče mě totiž od herectví odrazovali učitelé a říkali, že bych si měl vystudovat něco pořádného, abych se přece uživil, jenže po půl roce na této škole jsem si uvědomil, že to přece jen není ono a že mi vlastně herectví hrozně chybí. Tak jsem tedy zkusil přijímačky na Janáčkovu akademii múzických umění obor činohra, kde mě ale na poprvé nevzali. Teprve až druhý pokus mi vyšel a školu jsem zdárně dostudoval.

Takže i když sis odskočil na rok a půl mimo, bylo zřejmé, že tvé „komedianství“ nakonec zvítězilo. Co tě na tom nejvíc bavilo? Byl to zpěv?

Paradoxně mi zpěv ze začátku vůbec nešel. Abych řekl pravdu, nesnášel jsem ho. Ještě na gymnáziu, kdy jsem navštěvoval dramaťák a snil jsem o budoucí kariéře herce, viděl jsem se spíše jako někdo, kdo přednáší klasický básnický text, ale rozhodně ne zpěv! Jenže pak přišla ta zmiňovaná krkonošská hra, jmenovalo se to *Jak sa chodí do světa za šťastím a jak sa vandruje ze světa dóm*. A já najednou musel začít zpívat, protože jsem tam měl několik sólových písní, což mě ze začátku hrozně nebavilo a navíc mi to vůbec nešlo. Ale setkání s lidovými písněmi a hlavně muzikanty z cimbálky, která celé představení doprovázela, jejich nadšení a entuziasmus, mě natolik nadchlo, až jsem si najednou uvědomil, že mě to vlastně hrozně moc baví. A ruku v ruce s tím přišlo i to, že jsem se v tom začal zlepšovat. Protože pocházím z Velkých Karlovic, což je vesnice na

Valašsku, stal se ze mě nakonec nadšený fanoušek folklóru a hudby obecně a zakrátko jsem se díky tomu začal i učit na kytaru. Dnes se občas s kamarády sejdeme na jam session. Dokonce jsem zkoušel učit se i na violoncello, které jsem teď musel na chvíli opustit, ale mým snem je se k němu ještě někdy vrátit.

A jaké vůbec byly tvé první divadelní zkušenosti?

No vlastně poprvé to bylo ve druhé třídě. **Takže žádné gymnázium! Už od dětství hrál divadlo v tvém životě nějakou roli.** Vlastně ano. Ve druhé třídě jsem totiž hrál v pohádce *O Červené Karkulce* vlka. Tatka mi tehdy na něj vyrobil takovou zubatou papírovou masku... Takže jestli se to dá počítat mezi divadlo, tak určitě už to bylo tady. Potom totiž dlouho nebylo nic... až ten dramaťák.

Dobře. Ale zkus zavzpomínat na první opravdu divadelní zkušenost.

Tak to bylo až na JAMU v prvním ročníku. Režisér Ivo Krobot tehdy s absolventským ročníkem muzikálového herectví nastudoval Havlovu hru *Zítřka to spustíme*. A my všichni z prvního ročníku herectví jsme tam byli jako company. Postupně to pak byly další projekty na JAMU.

Jak ses vlastně dostal do našeho divadla?

Když jsme končili školu, začali se všichni spolužáci pomalu rozhlížet po nějakém angažmá a já na tom byl samozřejmě stejně. Jak už to tak bývá, rozesílal jsem životopis po divadlech a nějak jsem přehlédl, že Městské divadlo vyhlašuje konkurz do muzikálu *Medicus*. Teprve den před uzavírkou přihlášek mě na to upozornil kamarád, takže jsem pak posílal přihlášku skutečně až v den uzávěrky. Jenže on to byl muzikál a já jsem více než tři čtvrtě roku nezpíval! Měl jsem pouze týden na přípravu, tak jsem si rychle hledal muzikálové písně z dřívějšíka a začal jsem cvičit, v tom mi moc pomohla paní Pergolová, moje učitelka zpěvu na JAMU. Když jsem se posléze dostal do druhého kola, byl jsem dost nadšený. Měl jsem totiž docela štěstí, že jsem měl nastudovanou jednu píseň z muzikálu *Aladdin* s arabskými motivy, takže

Sám na dva šéfy, režie Stanislav Slovák

se to do *Medica* hodilo. Když jsem se dozvěděl, že mě přijali, měl jsem ještě dost času na zdárné dokončení školy a v srpnu pak začaly zkoušky. Samozřejmě jsem měl docela obavu z velkého divadla a z toho, jak tam zapadnu, navíc to byl opravdu velký skok. Já byl zvyklý na inscenace v malinkém obsazení. Třeba v divadle Marta, kde jsme hráli jako absolventi, byla první čtená zkouška v osmi lidech. A najednou jsem byl v divadle, kde bylo první čtené zkoušce přítomno sedmdesát lidí! A do toho obrovská Hudební scéna. Cítil jsem velký respekt a obrovskou zodpovědnost. Navíc mám tam v rámci svého účinkování i sólo, takže jsem měl nejdřív dost trému. Hlavně před svými novými kolegy.

Ale vyšlo to, ne?

Já myslím, že asi ano.

Hned potom jsi začal zkoušet činohru, komedii *Sám na dva šéfy*. Tam máš opravdu dobrou masku.

Ano, to je pravda. Dalo to docela dost práce, aby ze mě maskérky udělaly starého dědu. Jen samotná úprava paruky zabrala hodně času. Když jsem potom poslal rodičům a kamarádům své fotky, tak mě málem nepoznali. (smích)

Vyzkoušel sis obě naše scény. Jaké mezi nimi vnímáš rozdíly?

V činohře je vše komornější a jedná se zkrátka slovem. Na muzikálu je to gesto větší, důraz je kladen hlavně na zpěv a tanec. I způsob zkoušení je jiný. Činohra si může dovolit být občas „punk“, často to vzniká více spontánněji. Kdežto muzikál musí být skutečně velmi přesně nazkoušen, aby akce herců ladily přesně s hudbou a podobně, zkrátka na milimetr. Navíc vedle obvyklého zkoušení ještě chodíme na choreografické zkoušky, korepetice a další věci. V tomto je to určitě větší práce. Na činoherní inscenaci se dá zase vyhrát se samotným herectvím, které není tak svázané zpěvem a dalšími věcmi. Postavy si můžeme tvořit více sami. Ne, že by to nebylo na muzikálu také, ale v činohře je to důležitější.

Co tě baví dělat ve volném čase?

Můj volný čas je zase hodně spjat s divadlem a muzikou. Nejde to moc oddělit. Ale musím říct, že jednoho koníčka mimo divadlo mám. Oblíbil jsem si totiž víno a všechno kolem něj a snažím se vzdělávat i v tomto oboru. Odrůdy, terroir, výrobní postupy a tak. A miluju střelení z luku.

To je zvláštní koníček. Jak ses k tomu dostal?

To mě drží od dětství. Vždycky jsem tím byl fascinovaný, třeba ve filmech nebo knížkách. A taky jsem samozřejmě chtěl být Robin Hood, to je jasné. (smích) Několikrát jsem si luk zkoušel vyrábět a když mi bylo jedenáct, za své první naspořené peníze jsem si jeden takový serióznější koupil, byl tehdy větší než já. A ještě nesmím zapomenout na folklór. I tady v Brně pořádají některé vinařské čas od času večery s cimbálovou muzikou, tak tam si někdy zajdu a zazpívám. To mám moc rád.

Naše povídání by určitě trvalo déle, neboť folklór je také mým koníčkem. Ale Jan musel spěchat na další zkoušku. Takže díky za jeho čas a přeji mu nejen hodně krásných rolí, ale i zážitků s vínem a cimbálovou hudbou.

Text: Helena Brzobohatá

Česká premiéra 21. ledna na Hudební scéně

Premiérové oslavy si vydatne užili i dětská company

Anna Bergerová

Karolina Kabele

Neodmyslitelný podíl na úspěšné inscenaci mají i dámy z off-stage Dana Jaceková, Elena Juráčková, Zuzana Kasová, Linda Milotová, Alena Juráčková a Sofie Škarková

Marie Juráčková

Příběh z hor zahřeje u srdce Heidi – pohostinské představení Městského divadla Brno s písněmi a texty Michaela Schanze

Robert Luff / 4.1.2023 Donaukurier

Již po desetiletí děti, ale také dospělé, kteří si rádi dopřejí špetku nostalgie, naplňují nadšením knihy Johanny Spyri o bezstarostném dítěti přírody Heidi, v nichž se ponoří do světa švýcarských Alp, kráčejí po sytě zelených loukách a pozorují pasáčka, jak pase svoje kozy.

V Ingolstadtu hostovalo Městské divadlo Brno a představilo velkolepou show o Heidi s velkými bloky textu, ale i výraznými tanečními vložkami a mimořádnými písněmi. Scénář napsal Hans Dieter Schreeb a hudbu a texty písní nezkomponoval nikdo menší než Michael Schanze, mnoha cenami ověřený moderátor, hudebník, autor a herec. A i když Schanzovy písně většinou nejsou žádné laciné libivé melodie a pro zpěváky nebyly interpretačně jednoduché, experiment se podařil. Scéna, světelná režie, herci a hudba dosáhli společně jedinečné symbiózy a okouzlili publikum hned od prvního okamžiku.

To mohlo být zapříčiněno také koncepcí brněnského Městského divadla, které opako-

vaně uvádí divadelní hry a muzikály před českým publikem a současně je adaptuje pro zahraniční uvedení. Zdravá směs německojazyčných účinkujících v hlavních rolích a mezinárodního obsazení ve vedlejších rolích dodávala muzikálu přitažlivost také v Ingolstadtu. (...)

Heidi se zpěvem zapisuje do srdce publika. A přesně to se přímo mistrovsky daří právě zpěvákům a hercům Městského divadla Brno. Služebnictvo ve vile továrníka Sese-manna předvádí na jevišti jeden působivý indiánský tanec a vídeňský valčík za druhým. (...)

Poselství Heidi od Johanny Spyri, které přinesla brněnská inscenace, bude na velké scéně ingolstadtského divadla znít ještě dlouho: „Pojď, podáme si ruce a pak už nikdo nebude sám,“ zpívá všech 23 účinkujících ve sborové scéně na konci a publikum se přidává nadšeným potleskem. Lidská solidarita je přece v těchto temných dobách tak důležitá. Heidi nám může tuto iluzi poskytnout přinejmenším na 150 minut.

1. Nejoblíbenější herec (vypište jméno):
2. Nejoblíbenější herečka (vypište jméno):
3. Nejoblíbenější inscenace (zakřížkujte):
 - Tracy Letts / Mary Page Marlowová
 - Robin Schenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra / Devět křížů
 - Pam Valentine / Ti druzí
 - Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador / Medicus
 - Richard Bean / Sám na dva šéfy
 - Roald Dahl, Dennis Kelly, Tim Minchin / Matilda
 - Arthur Miller / Pohled z mostu
 - Noël Coward / Hvězda v pasti
 - Andrew Lipka, John August / Velká ryba (Big Fish)
 - W. A. Mozart, S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně
4. Nejvýraznější tvůrčí počín (u jedné inscenace zakroužkujte jeden zvolený umělecký obor z uvedené nabídky):

Mary Page Marlowová / scéna a kostýmy – hudba – pohybová spolupráce – plakát

Devět křížů / hudba – libreto – scéna – kostýmy – choreografie – plakát

Ti druzí / překlad – scéna – kostýmy – plakát

Medicus / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – projekce – plakát

Sám na dva šéfy / překlad písňových textů – scéna – kostýmy – hudební nastudování – pohybová spolupráce – plakát

Matilda / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – trikové efekty – plakát

Pohled z mostu / scéna – kostýmy – hudba – plakát

Hvězda v pasti / scéna – kostýmy – hudba – pohybová spolupráce – plakát

Velká ryba (Big Fish) / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – projekce – loutky – plakát

Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně / hudba – libreto – scéna – kostýmy – choreografie – plakát

Nevybrali jste si ve čtvrté kategorii nic z nabízeného výčtu? Zde je prostor pro Vaše další návrhy:

.....

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce!

Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2024 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu.

Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Telefonní číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2023. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Z dějin českého písňového textu

Jan Vodňanský
NA PŘEDMĚSTÍ

Na předměstí na předměstí na předměstí
Padá déšť a k tomu ještě rány pěstí
Tady zasaditi první ránu je ctí
Však zasadíš-li stromeček
Řeknou že jsi blbeček
Řeknou že máš o kolečko víc

Vy staré Holešovice
Já vás mám rád
Ze všech měst světa nejvíce
Já vás mám rád
Snad jsou i města krásnější
Paříž a Řím Paříž a Řím
Vám staré Holešovice
Navždy patřím

Na předměstí na předměstí na předměstí
Láska žene nás ze štěstí do neštěstí
Tady ukrást políbení mužnou je ctí
Však prosíš-li o polibek
Nic na tebe nezhude
Nezulíbáš více dívčí líc
Řeknou že máš o kolečko víc

Vy staré Holešovice
Já vás mám rád
Ze všech měst světa nejvíce
Já vás mám rád
Snad jsou i města krásnější
Paříž a Řím Paříž a Řím
Vám staré Holešovice
Navždy patřím

Čistě divadelní působení Jana Vodňanského netrvalo dlouho, ale jeho vryp v divácké a obecně kulturní paměti byl mimořádný. Šlo vlastně o trojici představení režirovaných skladatelem a Vodňanského klíčovým spolupracovníkem Petrem Skoumalem v Činoherním klubu: *S úsměvem idiota* (1969),

S úsměvem donkichota a Hurá na Bastilu (obě 1970, z druhého pochází naše dnešní ukázka), v nichž Vodňanský působil jako neodolatelný „showman z leknutí“ a jedinečný interpret svých vlastních textů. Pak už byla „opereta Činoherního klubu“ z divadla vystavována a po krátkém intermezzu v Ateliéru už neměli prostor pro své programy hledat scénický tvar: „Další ‚umělecká dráha‘ už stále víc připomínala klikatý útěk před komunistickými dozorcí, čím dál zoufalejší hledání pořadatele dost odvážného, aby ‚svůj‘ klub, kulturní dům či malou scénu ohrozil vstřícností k nežádoucím osobám,“ píše Přemysl Rut. Příležitost vytvořit se Skoumalem třeba původní rodinný muzikál, jakou jim nabídl film *Přijela k nám pouť* (1973), se už nenaskytla.

A přece je vliv veršů Jana Vodňanského na českou píseň mimořádný – už ojedinelým způsobem, jakým spojoval vysoké a nízké, podstatné a žvást, kabaret, poezii a pop-music. Pavel Klusák to napsal k jeho sedmdesátinám lapidárně: „Kdyby mluvil světovým jazykem, psali by o něm v podobných textech jako o Monty Pythonech: ti se na BBC objevili s příbuznou poetikou pět let po debutu Jana Vodňanského a Petra Skoumala.“

Text: Jan Šotkovský, kresba: Jaroslav Milfajt

Arthur Miller je jistě vedle Eugena O'Neila, Tennesseeho Williamse a Edwarda Albeeho vrcholným americkým dramatikem 20. století – a jedním z mála nesporných moderních dramatických klasiků. Z jeho významných her už diváci Městského divadla Brno znají přinejmenším *Smrt obchodního cestujícího* a *Čarodějky ze Salemu*. Nyní jsme zvolili další z jeho velkých lidských dramát, moderní tragédii *Pohled z mostu* (1955).

Toto úsporné drama se odehrává v New Yorku, ve stínu Brooklynského mostu, který dal této hře název, ve čtvrti Red Hook, kde sídlí převážně italská přistěhovalci. Tam v docích pracují nelegálně „ponorky“, přístavní dělníci, kteří sem tajně připluli za prací, aby uživilí své hladové rodiny daleko za mořem. Podobně jako most spojuje „italský“ Brooklyn a „americký“ Manhattan, tak i právník Alfieri, vypravěč hry a Millerova varianta antického chóru, stojí na pomezí mezi dvěma světy. Prvním je „americký“ svět předpisů, soudů a „oficiálního práva“, druhým je klanový svět sicilských přistěhovalců s jeho nevyřčenými příkazy, závazky a tabu, svět, kde platí především loajalita „ke svým“, svět, kde „*ne všechny zákony jsou psány v knihách*“, jak říká výstižně jedna z postav hry.

Hlavním hrdinou *Pohledu z mostu* je Eddie Carbone, italský přistěhovalec druhé generace. Eddie žije ve spokojené domácnosti s manželkou Beatricí a její osiřelou neteří Catherine – až do chvíle, kdy jeho pečující otcovská láska ke Catherine začne přesahovat rozumnou míru. Postupně začíná být jasné, že se Eddie neumí smířit s tím, že dospívající Catherine chce a bude žít život po svém. A právě v tom momentu se u Carbonů ubytují dva ilegální italská imigranti, Beatriciní bratrance Marco a Rodolfo.

Eddie zprvu přátelsky vítá své příbuzné ve vysněné zemi svobody, ale idyla společného soužití brzy skončí. Pohledný Rodolfo na-

váže s Catherine vztah a Eddieho pomalu, ale jistě stravuje nesnesitelná vášeň, kterou ovšem nedokáže vyslovit ani se jí bránit. A jelikož neexistuje žádný zákon, který by dle Eddieho přání mohl Catherine zabránit vybrat si partnera podle vlastní volby, začne Carbonova vášeň neúprosně směřovat k tragickému konci...

Příběh Eddieho Carbona není tragédií výjimečného jedince, ale naopak zprvu zcela obyčejným příběhem zcela obyčejného člověka. „*Eddieho Carbona nikdy nenapadlo, že by mohl mít nějaký osud*“, říká trefně v jednom ze svých vypravěčských komentářů Alfieri. Jeho příběh tak může silně zasáhnout každého, kdo někdy tajně pocítil lásku, byť jen krátkou, k nedosažitelnému nebo nedotknutelnému.

Alan Ayckbourn, věhlasný britský dramatik, který režíroval proslulou inscenaci *Pohledu z mostu* v londýnském National Theatre v roce 1987, charakterizoval toto drama stručně a výstižně: „*Je to mistrovská hra, jemná práce s přesností a propracovaností švýcarských hodinek, která má ale sílu emocionálně udeřit jako Big Ben*.“

Pohled z mostu uvede na jeviště Městského divadla Brno režisér **Stanislav Slovák** v překladu **Jana Grossmana**, a to za pomoci inscenačního týmu tvořeného **Jaroslavem Milfajtem** (scéna), **Andreou Kucherovou** (kostýmy), **Mirko Vukšanovičem** (hudba) a **Janem Šotkovským** (dramaturgie). V ústřední roli Eddieho Carbona se představí **Petr Štěpán** společně s **Markétou Sedláčkovou** (Beatrice), **Barborou Slaninovou** (Catherine), **Petrem Halberstadtem** (Alfieri), **Kristianem Pekarem** (Marco), **Martinem Mihálem** (Rodolfo), **Jakubem Przebindou** (Louis) a **Danielem Rymešem** (Imigrační úředník). **Premiéra proběhne na Činoherní scéně 11. a 12. února 2023.**

Text: Jan Šotkovský

Nepřehlédněte

Hity českých dějin v březnu
rozezní Hudební scénu

Milí diváci,
v odstavěčku nazvaném *Nepřehlédněte* vás pravidelně upozorňujeme na důležité praktické informace nebo na žhavé novinky. *Tak abyste to věděli*, tentokrát vyčleněný prostor využijeme pro předání *jasné zprávy*, že přehlédnutí březnových koncertů **VIVA "LALALA" REPUBLIKA** by byla věčná škoda, protože jinak neuslyšíte písně *Škoda lásky* či *Lásko má, já stůňu*. *Ta naše písnička česká* je tak hezká, že díky ní režisér Igor Ondříček *vymyslel spoustu nápadů* a společně s dalšími kolegy z nich ve zcela nových aranžích vytvořil mimořádný projekt, který shrnuje historii naší republiky tak, jak se na hudební divadlo sluší a patří – a to sice hudbou.

Nešlo by to samozřejmě bez interpretů z řad našich předních sólistů, bez živého doprovodu početného orchestru ani bez moderátorů Elišky Skálové a Vojtěcha Blahuty. Zkrátka *ten dělá to a ten zas tohle* a všichni dohromady se na vás těší **od 7. do 9. března 2023 na Hudební scéně**.

Vstupenky jsou již v prodeji na pokladnách divadla nebo na webu www.mdb.cz.

V příštím čísle

- Představíme vám dramaturgický plán na sezónu 2023/2024
- Krátce po vyhlášení divácké ankety *Křídla* vyzpovídala Helena Brzobohatá její vítěze
- Jubilejní rozhovor s Markétou Sedláčkovou
- Představíme českou premiéru komedie *Hvězda v pasti*
- S asistentkou režie Annou Marií Formánkovou si popovídal Miroslav Ondra
- Plakát Jana Ludvy

Mediaální partneři

RENGL

DOKOŘÁN únor
2023

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

280. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 27. 01. 2023

Náklad 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvil

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador

MEDICUS

režie Stanislav Moša

14. až 19. února

na Hudební scéně

Zuzana Holbeinová, Dušan Vitázek, Gabriela Karmazínová

Česká premiéra 21. ledna na Hudební scéně

Roald Dahl

MATILDA

scénář
Dennis Kelly

muzikál

hudba a texty
Tim Minchin